

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Alexandra Potter
ONE GOOD THING

Copyright © Alexandra Potter 2022

First published 2022 by Macmillan, an imprint of Pan Macmillan

Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04483-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ALEKSANDRA POTER

*Jedna
dobra
stvar*

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2022.

Posvećeno Eltonu.

I svim divnim životinjama koje nam menjaju život nabolje.

Prolog

Hej,

Sećaš se kad smo bile deca i pisale poruke zahvalnosti? Obično za Božić ili rođendan, i to najlepšim rukopisom. Pa, ovaj mejl je moja zahvalnica tebi.

Kada se sve raspalo, nisam mogla da vidim budućnost. Zastrašujuće je bilo ostaviti stari život i započeti novi. Znaš koliko se plašim rizika. Nikada nisam bila hrabra kao ti. Šta si ono uvek govorila? Život počinje na ivici zone komfora.

Pa, naposletku sam poslušala tvoj savet. Znaš li šta je još strašnije? Pomisao da nikada više neću osetiti sreću. Svuda oko nas su ljudi slomljenog srca, a ja sam se i dalje osećala tako sama.

Ali po dolasku ovde shvatila sam da najvažnije otkrivamo tek kad izgubimo ono što volimo. I otkrila sam tajnu. Potrebno je samo sitnica, nešto dobro, da ti preokrene život i vrati mu vrednost: osmeh neznanca, zagrljaj prijatelja ili neka sitna, nasumična ljubaznost. Ili stari, čupavi pas bez imena.

Najobičnija sitnica može da promeni tok svega. Ima moć da čoveku isceli srce, udahne hrabrost i radost, i stvori iskrena prijateljstva koja mogu da povežu čitavu zajednicu. Čak može nekome i da spase život.

Stoga hvala na savetu. Znam da nije Božić ni moj rođendan, ali, kada mi je bilo najpotrebnije, tvoje reči pružile su mi najveći dar: nadu.

Sedam stadijuma tugovanja

Tugovanje ima sedam stadijuma, koji se naširoko koriste da objasne složen proces kroz koji prolazimo kada doživimo veliki gubitak. Zasnovani su na čuvenoj teoriji Elizabet Kibler Ros. Gubitak može da bude mnogo toga: smrt voljene osobe, kraj veze ili neka velika promena u životu. A posebno razvod. On predstavlja smrt braka i svih nada i snova koji su u njega uloženi, i potrebno je proći kroz proces tugovanja da bi se došlo do isceljenja.

Nakon prvog šoka neverice, krenućete na putovanje koje će vas provesti kroz niz složenih osećanja dok najzad ne krenete uzlaznom putanjom ka prihvatanju, nadi, pa čak i radosti. Ali u stvarnosti žalost nije linearna; osećanja su haotična i teška, pa ovih sedam stadijuma koristite samo kao opšte smernice. Gubitak je univerzalan, ali je i veoma ličan i svačije putovanje je drugačije.

PRVI STADIJUM

Šta kog đavola?!

Jorkšir

„Šta mislite?“

Nakon što smo završili sa razgledanjem prizemlja, agent za prodaju nekretnina otvara vrata od nefarbane borovine i uvodi me u spavaću sobu.

Pitanje je sasvim nedužno, ali verovatno ga nije baš najmudrije postaviti tek razvedenoj ženi. I to onoj koja je pritom donela impulsivnu odluku da napusti London i sve prijatelje, da otkaz u školi u kojoj je radila poslednjih deset godina i preseli se nekoliko stotina kilometara dalje u Jorkšir Dejls, gde ne poznaje nikoga.

Misli mi se roje u glavi. Ponajviše je onih da sam i dalje u šoku. Ne mogu da verujem da se moj brak okončao. Nisam propisno spavala mesecima. Očigledno sam u krizi srednjeg doba. Juče sam svugde tražila ključeve i pronašla ih u frižideru. Ugojila sam se dva kilograma – ma koga lažem? Pre će biti šest. Osećam se izgubljeno, zbunjeno. Ležim budna u mraku i mislim kako je sve ovo ružan san. Ja sam kriva za sve.

Volim ga.

Mrzim ga.

Potajno priželjkujem da sam žena koja bivšem koji ju je prevario radi nešto ludo, gnevno, osvetoljubivo sa zaleđenim kozicama i farbom u spreju umesto što sam žena koja je ispeglala njegove košulje, uredno ih spakovala u kese za smeće i ostavila u garaži da može da ih ponese kada dođe po ostatak svojih stvari.

„Veoma je lepa“, kažem učtivo i osvrćem se po slabo osvetljenoj prostoriji sa starinskim cvetnim tapetama i izbledelim smeđim tepihom tamnim na mestima gde je nekada stajao nameštaj.

Mislim da sam potpuno poludela i da je sve ovo užasna greška.

Osećam u nozdrvama snažan ustajao miris i muči me bolna nostalgija za domom.

Samo što ja više nemam dom za kojim bih osećala nostalgiju. Prodat je kao deo dogovora o razvodu. Novi vlasnici, par sa dvoje male dece, trebalo bi da se usele do Nove godine. Moj bivši muž iselio se iz našeg doma i počeo da živi sa svojom novom devojkom. Njegov sin Vil, moj voljeni pastork koji je s nama provodio vikende i praznike, završio je fakultet i krenuo na putovanje. Ostala sam samo ja i prazna kuća puna uspomena.

I zato sada, nekoliko nedelja pred Božić, dok ostatak sveta kupuje poklone i ukrase, ja kupujem novo mesto koje bih mogla da nazovem domom.

„Znam da ste u uslovima pretraživanja naveli da tražite stan, po mogućnosti uređen i bez potrebe za opravkama, ali pomislio sam da bih mogao da ubacim nešto neočekivano za kraj.“

Kasno je poslepodne i ovo je poslednja nekretnina koju razgledam pre povratka u London. Dan je bio dug. Zorom sam uhvatila ekspresni voz sa stanice Kings Kros, presela u Lidsu na lokalnu železničku liniju, koja me je odvela na sporo ali predivno putovanje očaravajućim krajolikom, pre nego što sam najzad prispela na malu vetrovitu stanicu na ivici Jorkšir Dejlsa.

Tu me je dočekaao gospodin Hardkasl, agent za prodaju nekretnina sa kojim sam, sve do danas, komunicirala putem mejla, nakon što mi je odgovorio na upit o nekretninama na prodaju u toj oblasti. Rumenog lica i veoma ekscentričan u navoštenoj jakni sa kragnom od somota, ni najmanje ne liči na kolege iz Londona u otmenim odelima. Veselo mi je zgnječio prste dok smo se rukovali, pa me je smestio na suvozačevo mesto svog starog auta RAV4, a onda me je odveo u Dejls, pored polja punih krava i ovaca, pokazujući mi sve što je bilo na tržištu uz vesele, cvrkutave opaske o vremenu čistim severnjačkim akcentom.

„Najavili su kišu... Bogami, sveže je... Imate sreće, juče je pošteno lila... Kažu da je na planinama sneg... Čini se da se razvedrava, vidim malo plavog neba... Uz malo sreće, vikend će ipak biti lep...“

S obzirom na to da je početak decembra, njegov optimizam u pogledu vremena je neverovatan. Kao i njegova sposobnost da vidi bilo

šta pozitivno u ovoj trista godina staroj kamenoj seoskoj kući koja je prvobitno sagrađena za radnike na farmi u malom ali prelepom, slikovitom selu Netlvik. Kuća je, sa mračnim, zagušljivim sobama, trulom stolarijom i zidovima sa flekama od nikotina, stara i umorna, i očajnički joj je potrebno renoviranje.

Poznat mi je taj osećaj.

„Ima izvesni šarm, zar ne?“

„Nisam sigurna da bih vlagu nazvala šarmantnom“, pokazujem pećurku zastrašujućeg izgleda koja izbija iz zida. „A ni crvotočinu.“ Pažljivije se zagledam u sumnjive rupice na jednoj od velikih greda koje se pružaju preko tavanice.

„Prodavac je veoma fleksibilan u pogledu cene“, nastavlja vedro, klateći se na petama. „A iz vrta se pruža predivan pogled na zapad. Ima poneka kuća, ali pogled puca preko čitavog kraja.“

„Kakav je pogled s prednje strane?“ Prilazim prozoru i povlačim sivu, isflekanu zavesu. „O – groblje.“

„Bar će biti mrtva tišina.“ Kikoće se svojoj šali.

I sada zamišljam mrtvace. Razmišljam o spotu Majkla Džeksona za pesmu *Thriller*.

„Prodavac je kuću nasledio od baba-tetke, ali on živi u inostranstvu i nema koristi od nje.“

Napolju je mračno i pogled mi uzvraća moj odraz u staklu. Izgledam umorno. Staro. Bledo kao duh.

Nema koristi od nje.

Mora da je moj muž tako mislio o meni kada je odlučio da okonča brak. Ova misao pada mi poput tereta na grudi. I dalje okrenuta agentu leđima, sklapam oči i palcem i kažiprstom pritiskam suzne kanale. Ne smem zaplakati. Ne ovde.

„Pa, kao što sam rekao, ovo je bila tek iznenadna ideja.“

Dok isključuje golu sijalicu iznad nas, otvaram oči i na trenutak ostajem pored prozora. Moj odraz je nestao i sada preko visokog kamenog zida, kroz gole grane drveća, gledam u tamu groblja. Tek su četiri sata, a već je mrkli mrak.

„Znači, vraćamo se u onu preuređenu vodenicu koju smo najpre pogledali u gradu.“

Čujem kako pritiska prekidače u pokušaju da pronade onaj kojim će obasjati stepenište. Možda bi trebalo da otkažem preseljenje i priznam da sam pogrešila i reagovala ishitreno. Unajmiću nešto u Londonu i preklinjati da me prime nazad na posao. Naposletku, ovo ne liči na mene. Ja ne reagujem impulsivno. Ja sam razborita. Oprezna. „Nesklona rizicima“, ako ćemo verovati mojoj penzionoj osiguravajućoj kući.

A i sve knjige o samopomoći savetuju da ne donosite nikakve važne odluke barem u prvih godinu dana nakon razvoda, a ja imam čitavu hrpu tih knjiga na noćnom stočiću.

„Onu sa krovnom terasom koja vam se dopala šesnaest kilometara odavde. Za nju postoji veliko interesovanje jer se nalazi u prometnom gradu sa velikim prodavnicama, železničkom stanicom i svim udobnostima...“

Agent za prodaju nekretnina u pozadini mi iznosi prodajnu reklamu.

„Ako ste ozbiljan kupac, savetujem da delate brzo.“

U tom trenutku, još gledajući kroz prozor, primećujem nešto. Blesak ružičaste boje. Bele fleke. Pažljivije gledam. Počela je da pada kiša i kapi udaraju o prozor i u potočićima se slivaju niz staklo. Kišobran. Jarkoružičasti kišobran na bele tufne. Pratim ga dok se kreće grobljem skrivajući svog vlasnika. Nešto u vezi sa ovim mami mi osmeh. Ovaj pegavi blesak boje što tako veselo poskakuje u zimskom sivilu i vijuga između grobova izgleda izuzetno neprimereno. Poput svetionika u tami.

„Želela bih da dam ponudu.“

Okrećem se od prozora i gledam u agenta za prodaju nekretnina, koji me čeka na vrhu stepeništa i gleda ekran mobilnog telefona. Podiže pogled i posmatra me pogledom učenika uhvaćenog u nestašluku.

„Božićna kupovina“, objašnjava postideno. „Parfem. Za suprugu. Svake godine joj kupujem isto.“ Žurno sklanja telefon. „Izvinite, šta ste rekli?“

„Želela bih da dam ponudu.“

„O! Odlično! Veoma mudra odluka. Preuređena skladišta su uvek tako popularna kod profesionalnog sveta kao što ste vi...“

„Ne, želim da kupim ovu kuću.“

„Ovu kuću?!“, ponavlja kao da ne veruje sasvim da je njegova reklama zaista urodila plodom.

Njegova neverica u meni samo budi još jaču rešenost. Ima nečeg u ovoj kući – načinu na koji je zapostavljena i nevoljena – što je probudilo nešto u meni. Potrebno je da je neko ljubavlju vrati u život. Počinjem da se spuštam niz usko stepenište.

„Daću ponudu koja je blizu traženoj ceni pod uslovom da se kuća povuče iz oglasa i da bude useljiva do Nove godine.“

„Dobro. Da. Svakako... Odmah ću stupiti u kontakt sa prodavcem u Singapuru.“ Čujem njegove žurne korake iza sebe. „Budite sigurni, gospođo Bruks, mi u kompaniji *Hardkasl i sinovi* imamo rešenje za vaše probleme.“

„O! I, gospodine *Hardkasl*...“

Stižem do dna stepeništa i okrećem se taman u trenutku kada je udario glavom o nisku gredu i zgrčio lice u bolnu grimasu.

„Kupite supruzi nešto drugo ove godine za Božić. Verujte mi na reč, sita je tog prokletog parfema.“

London

Šest sedmica kasnije

„Je li to sve?“

Radnici kompanije za selidbe odnose poslednje upakovane kutije iz hodnika.

„Da, mislim da jeste.“

Najzad je stigao i dan selidbe. Nakon što sam nedeljama bila okružena krep-trakom i pucketavom folijom, kuća je najzad potpuno prazna.

Dok stojim na pragu i spremam se da zaključam vrata, osećam treperenje sumnje.

„Zapravo, sačekajte“, vičem dok čovek za selidbe nestaje niz stazu, „samo da još jednom proverim.“

Žurno prolazim kroz prazne prostorije. Ostavila sam sve zavese, ali moji koraci na drvenom podu i dalje odjekuju kućom, a moje misli vraćaju se u vreme kada smo se u kuću uselili pre više od deset godina, kao mladenci. Tada su prostorije bile nepoznate i uzbudljive, i ja sam jurila kroz njih puna energije i poleta, glave pune boja i milion ideja...

Zaustavljam se.

Možda sam spakovala sve svoje stvari, ali moja sećanja su i dalje utisnuta u ove zidove. Sada, međutim, nije trenutak za sećanja. Primećujem malu uramljenu fotografiju na praznim policama za knjige u dnevnoj sobi, pa je grabim i osećam da je moj povratak bio opravdan.

Fotografija je jedna od onih kvadratnih sa belom ivicom izrađena sedamdesetih godina. Na njoj smo moja starija sestra Džozzi i ja, premda tada nije bila mnogo stara. Nijedna od nas to nije bila. Nosile smo identične treger pantalone od teksasa, sedele na zidu ispred kuće naših babe i dede u Jorkširu i široko se osmehivale u objektiv ližući sladoled u obliku rakete. Mamu smo izgubile kao vrlo male, pa smo svaki školski raspust provodile tamo. Odrastale smo sa samohranim ocem, koji se predao poslu u pokušaju da se nosi sa životom, pa nam se dom uvek činio tužan i prazan, ali je njihova kuća u Netlviku predstavljala toplo i prijatno pribežište. Zato sam i odabrala to selo da krenem iznova. Želim da budem okružena srećnim uspomenama. Da se budim na mestu koje je, ma šta da se desilo, uvek bilo moja sigurna luka.

Stavljam fotografiju u tašnu, pa žurno pregledam ostatak kuće, a zatim zaključavam ulazna vrata i ubacujem ključ kroz otvor za pisma. Agent za prodaju nekretnina ima ključeve, pa ću svoje ostaviti novim vlasnicima. Čujem kako padaju na otirač i shvatam da nisam skinula privezak – budalasti suvenir sa vikenda provedenog u Italiji za moj rođendan pre nekoliko godina.

Gubim se u mislima, ali se na silu pribierem. Ko uopšte želi privezak Krivog tornja u Pizi? Nije se čak ni naginjao na pravu stranu.

Kombi za selidbe parkiran je ispred kuće sa uključena sva četiri mi-gavca. Kuća je u prometnoj ulici i, kao i većina domova ljudi koji žive u Londonu, nema prilazni put, pa se kombi posadio na ugao ulice pored gomile bačenih novogodišnjih jelki. Treća je nedelja januara, ali gradsko veće nikako da ih reciklira, pa leže tako u žalosnoj gomili lišene i iglica i ukrasa. Život ume da bude brutalan čak i za novogodišnju jelku.

„Olivija!“

Čujem glas iza sebe dok posmatram radnike kako utovaruju u kombi za selidbe poslednje kutije sa mojim stvarima.

„O, zdravo, Madlen.“

Nabacujem usiljeno vedar osmeh na lice, pa se okrećem i vidim kako moja komšinica sa čoška izlazi na kapiju. Madlen voli da zabada nos gde mu nije mesto – ona je straža susedstva – i otkako se moj bivši muž iselio, stoji iza žaluzina kao vojnik na straži. Na sreću, zahvaljujući šunjanju i ranom odlasku na posao, uspevala sam da izbegnem razgovor s njom.

Sve dosad.

„Čitavu večnost nadam se da ću te uhvatiti. Rodžer i ja želeli smo da ti kažemo da smo bili jako tužni kada smo čuli za tebe i Dejvida...“ Čvršće se umotava u asimetrični džemper i prekršta ruke da se zaštiti od hladnoće. Očigledno je upravo iskočila iza žaluzina i još je u pletenim papučama iz Perua. „Kako si?“

„O, znaš...“, počinjem, pa nespretno stajem.

Naravno, Madlen ne zna. Nema pojma. Četrdeset godina je u braku sa Rodžerom, penzionisanim računovođom, i živi životom krute rutine sastanaka u lokalnoj crkvi, dostave namirnica iz supermarketa i pranja Rodžerovih košulja vikendom, koje kači na štrik u tako pravilnim razmacima da sam uverena da koristi metar.

U njenom životu nema advokata za razvode i haosa, ni muževa što odlaze da žive sa lepim mladim Amerikankama koje su upoznali na bikram jogi.

Iskrena da budem, ne mogu da verujem da toga ima u mom životu. Od svih ljudi Dejvid! On koji igra golf, pije novozelandsko vino i ide na večere u rotari klub. Čovek koji nosi brodarice i košulje i koji me je stalno zadirkivao zbog moje ljubavi prema starinskoj odeći.

„Ti, stari hipiče“, smejavao bi se kada bih mu sa ponosom pokazala odeću koju sam pazarila u radnji donirane garderobe. Ali u isti mah stalno je izgledao začuđeno. „Znaš, ako ti plata iz škole nije dovoljna, uzmi moju kreditnu karticu. Ne želim da moji prijatelji misle da moja supruga ne može da kupi sebi novu odeću.“

Sada brodarica i košulja nema nigde. Kada je svratio po ostatak svojih stvari, došao je kao da je ispaao iz serije *Birmingemska banda*, u kapi od tvida, prsluku i uskim farmerkama do gležnjeva. Samo što je bio manje Tomi Šelbi, a više zubar u šestoj deceniji života sa visokim krvnim pritiskom. Zbog čega sam ga i ohrabrivala da počne da se bavi

bikram jogom. O, kakve li ironije. Bilo bi smešno da to na pragu nije bio čovek koji mi je bio muž poslednjih deset godina.

Barem mislim da je to bio moj muž. Jedva sam ga prepoznala. I ne mislim pritom na njegov izgled.

„Izgledaš umorno.“

Vraćam se u stvarnost i vidim da Medlin pilji u mene.

„Selidba je zamorna“, odgovaram.

Zašto to ljudi govore kada zapravo hoće da kažu: izgledaš užasno?

„Rodžer i ja silno smo brinuli za tebe“, nastavlja glave blago nagnute u stranu.

Nelagodno prebacujem težinu. To je sažaljivo naginjane glave u stranu. Otkako se raširila vest o razvodu, tako me svi gledaju.

„Liv! Matora droljo!“

Pa, ne svi. Iznenada nas prekida prilika koja juri trotoarom prema nama na skuteru i maše.

„Naomi!“ Ovo nisam očekivala. „Šta radiš ovde?“

„Nisam mogla da ti dozvolim da odeš bez pozdrava.“ Smeši se, a tamne oči joj bleskaju dok skače sa skutera i grli me, pa me obavija svojim velikim, čupavim plišanim kaputom. „Pauza je za ručak – nikome neću nedostajati, i onda sam rešila da pobegnem.“

Osećam nalet zahvalnosti. „Drago mi je što te vidim.“

Naomi je profesor u školi u kojoj sam radila i jedna od mojih najbližih prijateljica. Upoznale smo se prvog dana u Srednjoj školi „Karlton“. Ja sam došla kao zamena za profesorku engleskog za deveti razred, i bila sam nervozna, ali me je ona odmah opustila zbijajući bučne šale snažnim škotskim akcentom. Imamo isti smisao za humor, pa smo se godinama ludo zabavljale.

„Ne mogu da verujem da me ostavljaš da se sama nosim sa svim bezobrazlukom i nedisciplinom!“ kori me, pa me pušta. „I pritom mislim samo na profesore“, dodaje grleno se smejući.

Teško je bilo dati otkaz, ali me je ona, verna sebi, bodrila, govorila mi da postupam ispravno i zbijala šale kako je to za mene veliko bekstvo*. „Pomisli samo, Liv, najzad ćeš otići odavde! Ne moraš više da

* Asocijacija na istoimeni film i knjigu, misli se na nečiji beg sa mesta gde je bio zarobljen. (Prim. lekt.)

sediš na Godfrijevim užasnim okupljanjima.“ Gospodin Godfri je bio direktor škole i njegova smrtno dosadna svakodnevna okupljanja pred početak nastave umela su bukvalno da uspravaju i profesore i učenike.

Ali ipak znam da, i pored bodrenja i šale, nisam bila jedina kojoj je oproštaj teško pao.

„Čiji je skuter?“ pitam.

„Ne znam – ukrala sam ga.“

„Od učenika?“

Smeši se postideno i namešta vunenu kapu sa kićankom ispod koje je uvukla kosu. „Kradem skutere i bežim: na koga ličim?“

„Naomi, da li si poludela? Uvaličeš se u nevolju ako gospodin Godfri sazna.“

„Vidiš šta se dešava nakon tvog odlaska! Nema ko da me drži na pravom putu.“

„Ne šalim se, vraćaj se pre nego što ste uhvate.“

„Izvinite, gospođice“, Naomi, propisno ukorena, pokorno obara glavu.

Hvatam sebe kako se, uprkos svemu, smešim. Naomi ume da me nasmeje ma kakve okolnosti bile. Ne pamtim više broj sednica nastavničkog veća na kojima sam morala da krijem smeh fasciklom A4 formata.

„Kako se osećaš u vezi sa preseljenjem?“

„Uzbuđeno. Novi početak i tako dalje.“

„To je dobro.“

„Ali pomalo sam i nervozna...“

„To je normalno.“

„Zapravo nasmrtno preplašena.“

„Pa, znaš, to je zato što su strah i uzbuđenje u suštini isto, zar ne?“

„Stvarno?“

„Da, hipotalamus je kriv za to. Obe emocije pokreću istu fizičku reakciju koja oslobađa kortizol i podiže ti broj otkucaja i ubrzava disanje da bi se pripremila za beg ili borbenu reakciju.“

„Zato ti predaješ biologiju, a ja engleski. Šta je taj *hipo* šta li već?“

Smeje se. „Jesi li već počela da tražiš posao?“

„Ne, nisam još. Ostaće mi nešto novca od prodaje kuće. Ne mnogo, ali dovoljno da sredim kuću i da preguram neko vreme. Nadam se da ću pronaći neki honorarni posao.“

„Srećnice – šta bih dala za malo slobode od učionice.“

„Dobro, utovar je završen.“

Okrećem se. Obratio mi se jedan od krupnih momaka za selidbe.

„Odlično, hvala.“ Gledam u kamion. Znači to je to. Čitav moj život. Spakovan u kartonske kutije i umotan u ćebad za pakovanje. Ostajem zapanjena koliko je to zapravo malo.

„Pratiću vas kolima koja sam unajmila“, kažem mu. „Imate adresu. Agent za prodaju nekretnina dočekaće vas sa ključevima.“

„Dobro, krećemo odmah.“ Zviznuo je kolegi, koji je podigao palčeve, pa zatvorio vrata kamiona. Glasno su zakloparala. „Čeka nas dugačak put.“

„Dugačak put?“

Zaboravila sam na Madlen, ali sada se okrećem i vidim da stoji nekoliko koraka iza mene na trotoaru i sluša.

„Seliš li se daleko? Rodžera i mene zanima kuda ćeš, ali naravno, nismo hteli da budemo nametljivi.“

Naravno.

„U Jorkšir Dejls.“

Širi oči. „Odlaziš iz Londona?“

Čovek bi pomislio da sam joj rekla da se selim na Mars.

„A Dejvid? Odlazi li i on?“

„Ne, on živi u Hekniju sa novom devojkom.“

Na delić sekunde ne mogu da procenim šta ju je više zaprepastilo: činjenica da ima devojkicu ili da se preselio u Hekni.

„Bože mili, nisam imala predstavu.“

„Nisi jedina.“

Iznenada shvatam da Madlen i ja imamo više zajedničkog nego što sam mislila. Ne traži samo ona odgovore. I ja se još trudim da sve ovo shvatim.

„Olivija, sirotice, mora da si slomljena.“

„Hvala, ali dobro sam.“

„Ali jesi li zaista?“

Madlen toliko naginje glavu u stranu da je gotovo drži vodoravno.

„Zar niste čuli? Dobro je“, breca se Naomi i strelja svoju komšinicu pogledom kao da je jedan od nemirnih učenika. „Brigu čuvajte za novu devojkicu.“ Prilazi joj bliže i naginje se prema njoj kao da želi da podeli sa njom neku tajnu. „Dejvid ima mali penis.“